

POSTANOWIENIE

Dnia 31 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **1/ M. G.**

skazanej z art. 282 k.k. i in.,

2/ J. G.

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i in.,

3/ K. W.

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 31 lipca 2024 r.,

wniosku obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia,

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 lipca 2023 r. w sprawie V Ka 189/22 Sąd Okręgowy w Płocku zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Płońsku z dnia 22 października 2021 r., sygn. II K 732/16, skazujący:

1. M. G. m.in. na karę łączną 5 lat pozbawienia wolności,
2. J. G. m.in. na karę łączną 4 lat pozbawienia wolności,
3. K. W. m.in. na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

Kasację na korzyść skazanych wnieśli ich obrońcy, którzy zaskarżając wyrok Sądu odwoławczego w całości, zarzucili rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. i § 3 w zw. z art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 22 § 1 k.p.k., art. 437 § 1 i § 2 in fine k.p.k., art. 170 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. i art. 6 ust. 3 lit d Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. czy art. 434 § 1 k.p.k. W konkluzji obrońcy wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Nadto skarżący wnieśli o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku wobec skazanych M. G., J. G. i K. W., albowiem brak wstrzymania tego orzeczenia spowoduje wyjątkowo ciężkie, a nawet nieodwracalne skutki dla skazanych, gdyż ich zdaniem zachodzi duże prawdopodobieństwo uwzględnienia podniesionych zarzutów kasacyjnych.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Mimo wagi podniesionych zarzutów, w tym obrazy art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., wnioszek obrońców skazanych nie zasługuje na uwzględnienie.

Instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia, na co Sąd Najwyższy zwracał niejednokrotnie uwagę, ma charakter wyjątkowy, jako odstępstwo od zasady sformułowanej w art. 9 § 1 i 2 k.k.w., według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Przyczyną, dla której możliwe jest zastosowanie tej instytucji są nieodwracalnie niekorzystne dla skazanego skutki, które mogą wystąpić w sytuacji, gdy orzeczenie jest lub ma być wykonane.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03, czy z dnia 20 października 2022 r., II KK 473/22). Tego rodzaju następstwa mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza

wniesionej kasacji świadczy o jej zasadności, a tym samym o konieczności uchylenia zaskarżonego nią wyroku. Wtedy bowiem dochodzi do sytuacji, w której skazany odbywałby karę, której z uwagi na charakter uchybień, którymi jest dotknięty zaskarżony wyrok, nie powinien wykonywać.

Dokonując wstępnej kontroli kasacji, Sąd Najwyższy uznał, że mimo wagi podniesionych w kasacji uchybień, brak jest podstaw do wstrzymania wobec skazanych wykonania zaskarżonego wyroku, ponieważ zasadność podniesionych zarzutów nie jest oczywista i kwestia ta wymaga pogłębionej analizy i oceny na rozprawie kasacyjnej. Uwagi te mają charakter wstępny i – co oczywiste – nie przesądzają ostatecznego wyniku postępowania kasacyjnego.

Kierując się powyższym, orzeczono jak na wstępie.

[J.J.]

[ms]